

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. Š.,** zastoupeného JUDr. Ivanou Hanákovou, advokátkou se sídlem Česká 242, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně,** se sídlem nám. Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2005, č. j. 30 Ca 72/2003 - 89,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Ivany Hanákové **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2002, č. j. FŘ-110/1955/2002-107, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Finančního úřadu Brno-venkov (dále jen „finanční úřad“) tak, že dodatečně stanovený základ daně z příjmů fyzických osob ve výši 6.504,12 Kč byl snížen na částku ve výši 1818 Kč.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že se soud nezabýval námitkami a tvrzeními stěžovatele, která uváděl ve svých písemných podáních a u jednání. Soud podle stěžovatele dále nijak neodůvodnil, proč přisvědčil tvrzení žalovaného, a pouze uvedl, že ten postupoval

na základě odůvodněných pochybností o pravdivosti údajů, které uváděl stěžovatel. Stěžovatel dále konstatuje, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci. Správní orgán mu neumožnil vyjádřit se k jednotlivým důkazům a ke způsobu jejich zjištění, čímž byl podle stěžovatele porušen § 2 odst. 2 zákona 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), což uváděl již ve svém podání ze dne 26. 6. 2003. Stěžovatel uvádí, že proto je důvodem jeho kasační stížnosti vada řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon, a to takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje předmětný rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. S ohledem na tíživou sociální situaci a své majetkové poměry žádá stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný k této kasační stížnosti podal vyjádření následujícího obsahu: K namítanému porušení ust. § 2 odst. 2 ZSDP, stěžovatelem uváděným „již ve svém podání ze dne 26. 6. 2003“ uvádí žalovaný, že uvedeným podáním byla na základě výzvy soudu doplněna žaloba stěžovatele ze dne 19. 2. 2003, a to ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 1996, následovně: „došlo k procesnímu pochybení spočívajícímu v nedostatečném zjištění skutkového stavu, způsobenému především nedostatkem součinnosti se žalobcem, kterému nebylo umožněno plně se vyjádřit k jednotlivým důkazům a zejména pak ke způsobu jejich zjištění tak, jak to má na mysli ustanovení § 2 odst. 2 ZSDP“. Žalovaný dále konstatuje, že vzhledem k tomu, že přezkumné řízení soudní vedené podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. je ovládáno dispoziční zásadou, a tedy přezkumná pravomoc soudu je omezena tvrzeními žalobce uvedenými v žalobě, není soud povinen ani oprávněn dovozovat za žalobce jakákoli tvrzení. To především platí o žalobních bodech, ze kterých musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Stěžovatel pak dle žalovaného nijak nespecifikoval, v čem spatřuje porušení výše zmíněného ustanovení, tj. v čem má za to, že žalovaný nepostupoval v úzké součinnosti se stěžovatelem. Toto jeho tvrzení pak podle mínění žalovaného není důvodné. Stěžovatel neprokázal faktické uskutečnění žádné pracovní cesty z cest vykazovaných v roce 1996, na základě kterých deklaroval jako výdaj uskutečnění nákupu PHM ve výši 140 431,60 Kč. Žalovaný konstatuje, že výzvou k dokazování ze dne 23. 11. 2000, č. j. 151968/293933/0280, byl stěžovatel vyzván k prokázání oprávněnosti uplatněných daňových výdajů za nákup PHM. Ve svém vyjádření žalovaný znovu upozorňuje na rozpory v předložené knize jízd a konstatuje, že stěžovatel musí prokázat nejen samotný faktický výdaj, ale je současně i nositelem důkazního břemene k prokázání uskutečnění pracovních cest, což je daleko širší než pouhé vedení knihy jízd. Žalovaný dále uvádí, že stížní důvod spočívající v tom, že „nebyl zjištěn skutečný stav věci“, nespatřuje stěžovatel de facto v tom, že nebylo přihlédnuto k jeho tvrzení, nýbrž v tom, že žalovaný a posléze i soud tato tvrzení neakceptovali jako prokázaná. Dle žalovaného je nepochybné, že jak finanční úřad, tak žalovaný vycházeli z toho, co stěžovatel jako důkazní prostředky předkládal, žádný nabízený důkazní prostředek neodmítli a stěžovateli bylo umožněno plně se vyjádřit ke všem zjištěním a důkazům správce daně, které byly získány řádným procesním postupem. Žalovaný dále uvádí, že je toho názoru, že v odůvodnění napadeného rozsudku jsou jasně vymezeny veškeré námitky a tvrzení, směřující do zdaňovacího období 1996 a uplatněné stěžovatelem jako žalobcem a že soud se s nimi řádně vypořádal. Krajský soud pak podle žalovaného pojednal i o všech stěžovatelem uplatněných důkazních prostředcích, a to jak co do jejich rozsahu, tak i vyhodnocení. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci a neumožnil stěžovateli vyjádřit se k jednotlivým důkazům a ke způsobu jejich zjištění [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a dále namítá, že se soud nezabýval námitkami a tvrzeními stěžovatele, která uváděl ve svých písemných podáních a u jednání a nijak neodůvodnil, proč přisvědčil tvrzení žalovaného [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti stížních námitek:

Dne 23. 11. 2000 zahájil finanční úřad u stěžovatele kontrolu daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 1996, 1997, 1998 a 1999. Na základě zjištěných nedostatků při této daňové kontrole pak dne 11. 7. 2001 vydal dodatečný platební výměr č. 1010000319, č. j. 112382/01293911/6685, kterým snížil stěžovatelem vyměřenou daňovou ztrátu z příjmu fyzických osob za rok 1996 ve výši 159 894 Kč a dodatečně stanovil základ daně příjmu fyzických osob za rok 1996 ve výši 6504,12 Kč. Tento dodatečný platební výměr pak stěžovatel převzal prostřednictvím svého zástupce dne 9. 10. 2001.

Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel dne 8. 11. 2001 podal odvolání, které dne 14. 2. 2001 na výzvu finančního úřadu doplnil. Dne 15. 2. 2002 stěžovatel odvolání znovu doplnil. Finanční úřad v souladu s ust. § 49 odst. 4 ZSDP postoupil odvolání žalovanému. Odvolací orgán po prostudování odvolacího spisu uznal, že finační úřad se stěžovatelem ani jeho zástupcem neprojednal zprávy o výsledku daňových kontrol a že svým podpisem dne 25. 6. 2001 zástupce stěžovatele potvrdil pouze převzetí těchto kontrolních zpráv. Proto v rámci doplnění odvolacího řízení žalovaný uložil finančnímu úřadu ve smyslu ust. § 50 odst. 3 ZSDP, aby tuto vadu řízení odstranil. Dne 28. 11. 2002 se stěžovatel spolu se svým zplnomocněným zástupcem Ing. J. Š. dostavil na základě zaslaného předvolání k projednání výsledků předmětné daňové kontroly. Podané odvolání pak stěžovatel dále doplnil ve svých podáních ze dne 24. 8. 2002, 20. 10. 2002, 12. 11. 2002 a 5. 12. 2002.

Žalovaný jako odvolací orgán po provedeném doplnění výsledků daňového řízení přezkoumal v souladu s § 50 odst. 3 ZSDP napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v odvolání a jeho výše uvedených doplnění a rozhodl, že předmětný dodatečný platební výměr se mění tak, že dodatečně stanovený základ daně z příjmů fyzických osob ve výši 6504 Kč se snižuje na částku ve výši 1817,12 Kč, dodatečně vyměřená daňová ztráta z příjmů fyzických osob ve výši minus 159 894 Kč se nemění.

Toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou ze dne 19. 2. 2003, v níž tvrdil, že nebylo prokázáno, že stěžovatel neuskutečnil jízdy uvedené v knize jízd v souvislosti s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů a že v případě pochybností v této otázce mělo být rozhodnuto v jeho prospěch. Stěžovatel dále uvedl, že mu žalovaný neprávem neuznal odpisy z motorového vozidla.

Krajský soud tuto žalobu rozsudkem ze dne 16. 2. 2005 zamítl. V odůvodnění uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce uplatnil jako daňový výdaj ve smyslu ust. § 24 odst. 1 ZDP výdaje na nákup pohonných hmot, platí, že náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem. Krajský soud dále konstatoval, že žalovaný na základě odůvodněných

pochybností o pravdivosti údajů uvedených v evidenci jízd vyzval žalobce k prokázání, že jízdy osobním automobilem, ohledně kterých jsou uplatňovány výdaje ve smyslu ust. § 24 odst. 1 ZDP, byly uskutečněny právě za účelem dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Krajský soud poukázal na fakt, že dle § 31 odst. 9 ZSDP bylo zákonnou povinností stěžovatele výzvou požadované skutečnosti prokázat. Námitka žalobce, že daňové orgány neprokázaly, že evidované jízdy neuskutečnil jako pracovní (v souvislosti s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů), je proto dle názoru krajského soudu právně nevýznamná, stejně jako tvrzení stěžovatele, že v pochybnostech mělo být rozhodnuto v jeho prospěch, neboť důkazní břemeno ohledně uskutečnění těchto jízd jako pracovních nesl stěžovatel. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel toto důkazní břemeno předložením čestného prohlášení neunesl. Jako nedůvodné pak krajský soud označil též tvrzení stěžovatele, že žalovaný pochybil, pokud neuznal odpisy z motorového vozidla. Tento svůj postoj soud odůvodnil tím, že v předmětném zdaňovacím období (1996) stěžovatel odpisy z osobního automobilu vůbec neuplatnil a že se tak stalo až ve zdaňovacím období roku 1997.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že podáním ze dne 16. 2. 2005 doručeným soudu dne 17. 2. 2005 vyslovil stěžovatel jeho podjatost vztahující se ke všem jednáním ze dne 16. 2. 2005 (tím jsou míněny všechny věci stěžovatele projednávané postupně krajským soudem na jednáních konaných dne 16. 2. 2005 – pozn. Nejvyššího správního soudu). Krajský soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že stěžovatel námitku podjatosti neuplatnil nejpozději při jednání v předmětné věci, nebylo k ní přihlíženo (§ 8 odst. 5 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Zdejší soud se nejdříve zabýval stěžovatelovou námitkou, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud nesprávně posoudil věrohodnost jednotlivých důkazů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod. č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v § 54 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Tyto ústavněprávní principy nalézají odraz též v judikatuře Nejvyššího správního soudu: Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout,

ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, oboje dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se tedy při hodnocení důvodnosti stěžovatelovy námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu v duchu těchto zásad zaměřil na otázku, zda je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tvrzením krajského soudu, že stěžovatel v žalobě uplatnil dvě stížní námitky. První jeho námitka spočívala v konstatování, že není prokázán a není pravdivý závěr žalovaného, že předmětné jízdy neuskutečnil v souvislosti s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů, a že v případě pochybností v této otázce mělo být rozhodnuto v jeho prospěch. Druhá námitka pak spočívala v tvrzení, že žalovaný neprávem neuznal odpisy z motorového vozidla.

Krajský soud ve výše popsaném odůvodnění předmětného rozsudku označil za nedůvodnou první žalobní námitku stěžovatele řka, že dle § 31 odst. 9 ZSDP důkazní břemeno ohledně uskutečnění těchto jízd jako pracovních (v souvislosti s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů) nesl stěžovatel; krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel toto důkazní břemeno předložením čestného prohlášení neunesl. Dle názoru Nejvyššího správního soudu z tohoto odůvodnění přes jeho stručnost ještě vyplývá, z jakého důvodu považoval krajský soud tuto žalobní námitku za nedůvodnou. Druhou žalobní námitku odmítl krajský soud s odůvodněním, že v předmětném zdaňovacím období (1996) stěžovatel odpisy z osobního automobilu vůbec neuplatnil. Nejvyšší správní soud připouští, že toto odůvodnění je rovněž poněkud stručné, to však nic nemění na skutečnosti, že i z něho je zřejmé, z jakého důvodu krajský soud nepovažoval tuto námitku za důvodnou.

Ohledně námitky stěžovatele, že správní orgán neumožnil stěžovateli se vyjádřit k jednotlivým důkazům, což uváděl stěžovatel již ve svém podání ze dne 26. 6. 2003, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tímto podáním reagoval stěžovatel na výzvu obsaženou v usnesení ze dne 28. 5. 2003, č. j. 30 Ca 72/2003 - 53, kterým byl stěžovatel vyzván, aby, pokud jde o žalobní body, uvedl, jaká konkrétní ustanovení právních předpisů byla porušena. V souladu se zásadou koncentrace řízení, kdy dle § 72 odst. 1 s. ř. s. může žalobce žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která uplynula dne 27. 2. 2003, pak krajský soud správně přihlížel ke skutkovým a právním důvodům uplatněným v žalobním návrhu a předmětným podáním mohl stěžovatel pouze konkretizovat jaká ustanovení byla, dle uplatněných žalobních bodů, porušena.

Krajský soud se tak, dle názoru Nejvyššího správního soudu zabýval všemi stěžovatelovými žalobními námitkami a řádně odůvodnil, proč je považuje za nedůvodné. Tato stížní námitka tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž pochybení žalovaného vidí stěžovatel v porušení § 2 odst. 2 ZSDP [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

V kasační stížnosti uvedená konkretizace této námitky spočívající v tvrzení stěžovatele, že správní orgán mu neumožnil vyjádřit se k jednotlivým důkazům a ke způsobu jejich zjištění, je namítána dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustně. Dle tohoto ustanovení stěžovatel v kasační stížnosti nemůže uplatnit důvody, jež neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. může žalobce žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která uplynula dne 27. 2. 2003. Toto konkrétní žalovanému vytýkané pochybení stěžovatel uvedl až ve svém podání ze dne 28. 5. 2003, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval: „*Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.*“ (Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod č. 685/2005 Sb. NSS). V dané konkrétní situaci pak stěžovatelem namítané pochybení nebylo v žalobě uplatněno ani v základních rysech, a tudíž nebylo v řízení před krajským soudem přípustně uplatněno.

V rozsahu řádně uplatněné kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud konstatuje následující: Dle § 2 odst. 2 ZSDP správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Nejvyšší správní soud neshledal vadu řízení, která by (v souladu s ust. § 50 odst. 3 ZSDP) nebyla žalovaným odstraněna. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že důkazní břemeno ohledně prokázání faktu, že výdaje na nákup pohonných hmot byly správně uplatněny ve smyslu ust. § 24 odst. 1 ZDP, bylo na straně stěžovatele.

Jak Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, výzvou k dokazování ze dne 23. 11. 2000, č. j. 151968/293933/0280, byl stěžovatel vyzván k prokázání oprávněnosti uplatněných daňových výdajů za nákup PHM předložením dokladů souvisejících s provozem motorového vozidla, např. předložením dokumentace z obchodních jednání, dokumentace z propagačních cest a průzkumů trhu apod. Stěžovatel z požadovaných dokladů nepředložil žádné, pouze formou čestného prohlášení ze dne 14. 12. 2000 uvedl, že všechny jízdy uskutečněné v letech 1996-1999 a uvedené v knihách jízd za jednotlivá období prováděl za účelem získání obchodních kontaktů, rozšíření klientely, zmapování a průzkumu trhu a prodeje zboží. Vzhledem k faktu, že z předložené knihy jízd vyplývají jednoznačné rozpory (např. v předložené knize jízd není uveden počáteční a konečný stav km za zdaňovací období, jsou vykazovány stejné jízdy se shodným počtem kilometrů bez ohledu na účel cesty, vykazované cesty za účelem nákupu a rozvozu zboží nemají žádnou návaznost na skladovou evidenci zboží, dne 30. 9. 1996 je v knize jízd vykázána v knize jízd propagační cesta do O. a P., byť z předloženého dokladu č. 9601150, stvrzeného podpisem žalobce, vyplývá, že téhož dne nakoupil počítač P. 90 od společnosti se sídlem v B. a ještě téhož dne byl tímto dodavatelem opravován v důsledku nesprávné instalace v sídle stěžovatele), nelze než souhlasit s úsudkem finančního úřadu, potažmo žalovaného, že předložením čestného prohlášení stěžovatel neprokázal, že předmětné jízdy byly provedeny v souvislosti s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud shledal, že správní orgán při svém rozhodování vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a že nebylo důvodu, aby krajský soud pro výše uvedenou výtku stěžovatele rozhodnutí žalovaného zrušil. Stížní námitka opírající se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není proto důvodná.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k tomu nerozhodoval již samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Advokátce stěžovatele, ustanovené usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2005, č. j. 30 Ca 72/2003 - 96, přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti, a sice 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), a na to navázaný paušál 2x 75 Kč podle § 13 odst. 3 AT. Celkem tedy advokátce stěžovatele přísluší 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu